

Sygn. akt I C 364/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: sek. sąd. Joanna Kaczyńska

po rozpoznaniu w dniu 17 marca 2016 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa T. S. (1)

przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia w całości co do powoda T. S. (1) wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 17 października 2013 r. wystawiony przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Kutnie, VI Zamiejskowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie sygn. akt VI Co 1275/13, co do należności głównej w kwocie 19.397,53 zł (dziewiętnaście tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt siedem złotych 53/100) oraz w zakresie odsetek ustawowych naliczonych od należności głównej w kwocie 4.352,48 zł. (cztery tysiące trzysta pięćdziesiąt dwa złote 48/100) za okres od 27 stycznia 2012 r. do dnia 17 października 2013 roku;
2. zasądza od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz T. S. (1) kwotę 2.417 zł. (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. obciąża i nakazuje pobrać od (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 970 zł (słownie: dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 364/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 marca 2015 roku, powód T. S. (1) – reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika - adwokata wniósł o pozbawienie wykonalności bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 17 października 2013 roku, zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 2 kwietnia 2014 roku, na mocy której dłużnik zobowiązany został do zapłaty wierzycielowi kwoty 19.397,53 wraz z odsetkami. W uzasadnieniu strona powodowa podniosła, że egzekwowana wierzytelność uległa przedawnieniu. Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 2-5/.

W piśmie z dnia 17 listopada 2015 roku, powód sprecyzował powództwo w ten sposób, że wskazał, że domaga się pozbawienia wykonalności w zakresie odsetek wskazanych w bankowym tytule egzekucyjnym w kwocie 4.352,48 złotych za okres 27 stycznia 2012 roku – 17 października 2013 roku / pismo k. 68/.

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy zwolnił powoda od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości / postanowienie k. 29/.

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2015 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy zabezpieczył powództwo T. S. (1) o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego w sprawie Km 1274/14 przez Komornika Sądowego A. R. z wniosku wierzyciela (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. / postanowienie k. 30-31/.

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego uznał powództwo ponad kwotę 1.170,40 złotych. W uzasadnieniu pozwany podniósł że przedmiotowy tytuł wykonawczy został „skonsumowany” do kwoty 1.170,40 złotych. Z uwagi na powyższe powództwo co do przedmiotowej kwoty winno zostać przez Sąd oddalone. Pozwany dodatkowo wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu na podstawie art. 102 k.p.c. /odpowiedź na pozew k. 38-40/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2007 roku, żona powoda C. S. zawarła z (...) S.A. Odział w Polsce umowę o kredyt. W przedmiotowej umowie dłużniczka złożyła oświadczenie o poddaniu się egzekucji złożone zgodnie z art. 97 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz. U. 2002 nr. 72. poz. 665 z póź. zm.) /bezsporne/.

Dłużniczka C. S. zmarła w dniu 9 maja 2009 roku / bezsporne/.

W tym samym dniu umowa 9 października 2007 uległa rozwiązaniu / (...) k. 5 akt VI Co 1275/13 S.R. w Kutnie, VI Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy /.

W dniu 19 września 2011 roku, (...) z siedzibą w A. prowadzący działalność bankową na terenie RP przez (...) S.A. Odział w Polsce utworzyła bank krajowy pod nazwą (...) S.A., który z chwilą wpisu do rejestru wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) z siedzibą w A. / bezsporne/.

W dniu 31 grudnia 2012 roku, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. połączyła się w trybie 492 § 1 pkt. 1 k.s.h. z (...) S.A. W skutek tego, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. jako podmiot przejmujący wstąpił z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki (...) S.A. / bezsporne/.

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2012 roku, w sprawie I Ns 386/10, Sąd Rejonowy w Łęczycy, stwierdził, że spadek po C. S. nabyli mąż T. S. (1) i syn T. S. (2) po 1/2 części każdy z nich /postanowienie k. 29 akt VI Co 1275/13 S.R. w Kutnie, VI Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy /.

W dniu 17 października 2013 roku, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił przeciwko dłużnikom T. S. (1) i T. S. (2) Bankowy Tytuł Egzekucyjny NR. (...) w którym określił wymagalne zobowiązanie dłużników w wynikające z zawartej przez C. S. w dniu 9 października 2007 roku umowy na kwotę 19.397,53 zł z tytułu niespłaconej należności głównej i kwotę 4352,48 złotych z tytułu odsetek ustawowych naliczonych za okres 27 stycznia 2012 roku – 17 października 2013 roku / (...) k. 5 akt VI Co 1275/13 S.R. w Kutnie, VI Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy /.

W dniu 13 grudnia 2013 roku / data stempla pocztowego/, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu NR. (...) / k. 31 w zw. z k. 2 akt VI Co 1275/13 S.R. w Kutnie, VI Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy /.

Postanowieniem z dnia 28 marca 2012 roku, Sąd Rejonowy w Kutnie, VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy nadał klauzulę wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu NR. (...) z dnia 17 października 2013 roku, wystawionemu przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko T. S. (1) i T. S. (2) z zastrzeżeniem maksymalnej wysokości odpowiedzialności T. S. (1) i T. S. (2) do kwoty 150.000 złotych / postanowienie k. 36 akt VI Co 1275/13 S.R. w Kutnie, VI Wydział Cywilny z siedzibą w Łęczycy /.

W dniu 9 maja 2014 roku, (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wystąpił przeciwko T. S. (1) i T. S. (2) z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie Bankowego Tytułu Egzekucyjnego NR. (...) z dnia 17

października 2013 roku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2014 roku / wniosek k. 1 akt Km 1275/14 K. S. A. (...) /.

W trakcie trwania egzekucji od dłużnika T. S. (2) wyegzekwowano kwotę 3.814,50 złotych z czego do wierzyciela przekazano kwotę 3.444,54 złote. Natomiast od dłużnika T. S. (1) wpłynęła kwota 21.753,80 złotych z czego cała kwota została przekazana na depozyt sądowy / pismo Komornika k.76/.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na treści złożonych dokumentów, których prawdziwość nie została przez strony zakwestionowana.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

W doktrynie i judykaturze do zdarzeń powodujących wygaśnięcie zobowiązania zalicza się: wykonanie zobowiązania, zrzeczenie się roszczenia przez wierzyciela, potrącenie, świadczenie w miejsce wypełnienia, odnowienie, wydanie wyroku, który zapadł na korzyść jednego z dłużników solidarnych, jeżeli uwzględnia zarzuty, które są wszystkim dłużnikom solidarnym wspólne, zmianę wierzyciela, zmianę stosunków, z powodu których zobowiązanie albo obowiązek gaśnie lub ulega ograniczeniu, dokonanie świadczenia przez dłużnika po wszczęciu egzekucji, ziszczenie się warunku rozwiązującego, odnowienie zobowiązania, dobrowolne zwolnienie dłużnika od długu lub rozwiązanie ugody. Przedawnienie w większości wypowiedzi jest uważane za zdarzenie powodujące wygaśnięcie zobowiązania, w niektórych traktowane jest jako niemożność egzekwowania. Do zdarzeń powodujących niemożliwość egzekwowania należą m.in.: odroczenie uiszczenia świadczenia, rozłożenie na raty dochodzonej należności, niemożliwość świadczenia o charakterze przemijającym i wykonanie prawa zatrzymania (vide: T. Żyżnowski, Kodeks postępowania cywilnego, komentarz, teza 19, stan prawny na dzień 1 lipca 2011 r., źródło: system prawny LEX).

W świetle powyższego nie budzi wątpliwości, że przedawnienie wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym może stanowić podstawę powództwa przewidzianego w art. 840 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 27 lutego 1969 r. II CZ 37/69 OSPiKA 1970/2 poz. 34, orzeczenie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 13 kwietnia 1972 r., I Cz 35/72, (...) 1972/21 str. 2). Stanowisko takie aprobowane jest także w doktrynie (por. Z. Świeboda "Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne", Komentarz, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1994 r. str. 136). Podobnie wypowiedział się E. W. (Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, Warszawa 1972, str. 289), gdzie stwierdził, iż przedawnienie nie może być brane pod uwagę przez sąd nadający klauzulę wykonalności, jak również przez organ egzekucyjny (art. 804 k.p.c.). Może być ono podnoszone jedynie w toku postępowania wywołanego wniesieniem powództwa w trybie art. 840 § 1 k.p.c.

Jak stanowi bowiem przepis art. 117 k.c., roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie).

Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może się uchylić od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 zd. 1 k.c.).

Co do zasady roszczenia wynikające z umowy o kredyt przedawniają się z upływem trzech lat. Bowiem w przypadku przedmiotowych wierzytelności ma zastosowanie art. 118 k.c. przewidujący dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – jeśli przepis szczególny nie stanowi inaczej - trzyletni termin przedawnienia.

Zawarcie przez bank umowy kredytu niewątpliwie stanowiło czynność prawną związaną z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 października 2003 r., II CK

113/02, OSP 2004/11/141, Pr.Spółek 2004/6/59, termin przedawnienia roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.), czyli dnia, w którym wierzyciel wymaga spełnienia zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym jest, że roszczenie wierzyciela stało się wymagalne z dniem 9 maja 2009 roku.

Bieg przedawnienia przerywa się natomiast przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia roszczenia lub zabezpieczenia. (art.123 par.1 k.c.).

W niniejszej sprawie bieg 3 – letniego terminu przedawnienia roszczenia z tytułu należności został przerwany na skutek wystąpienia przez wierzyciela z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności Bankowemu Tytułowi Egzekucyjnemu NR. (...). Wniosek taki po raz pierwszy został skierowany do Sądu Rejonowego w Kutnie w dniu 13 grudnia 2013 roku.

Wierzytelności wynikające z umowy których wymagalność nastąpiła przed dniem 13 grudnia 2010 roku mają na uwadze art. 118 k.c. i 120 k.c. i art. 117 § 2 k.c. są wierzytelnościami przedawnionymi, a skoro pozwany złożył stosowny zarzut przedmiotowe roszczenie nie może być przez powoda skutecznie dochodzone. Dotyczy to również wszelkich odsetek i kosztów wynikających z przedmiotowej umowy. Jest tak albowiem roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się jednak najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego / por. uchwała SN z dnia 2005.01.26 III CZP 42/04 OSNC 2005/9/149/.

Podniesienie zarzutu przedawnienia nie powoduje wygaśnięcia roszczenia, ale niemożność jego skutecznego dochodzenia. Dlatego, choć zarzut ten może być podniesiony przez wszystkich dłużników solidarnych, to stanowi on uprawnienie każdego z nich i dlatego, jako taki ma charakter osobisty. Dopiero podniesienie tego zarzutu skutkuje oddaleniem powództwa i to tylko wobec tego z dłużników, który zarzut ten podniósł. W tym sensie zarzut ten nie jest zarzutem wspólnym, o którym mowa w art. 375 § 2 k.c. / wyrok S.A. w Szczecinie z dnia 2012.06.20 w sprawie I ACa 216/12 OSASz 2012/4/87-95/. Jak ustalono w toku niniejszego postępowania w trakcie trwania egzekucji od dłużnika T. S. (2) wyegzekwowano kwotę 3.814,50 złotych z czego do wierzyciela przekazano kwotę 3.444,54 złote, natomiast od dłużnika T. S. (1) wpłynęła kwota 21.753,80 złotych z czego cała kwota została przekazana na depozyt sądowy.

Z majątku powoda T. S. (1) – dłużnika solidarnego, który skorzystał z przysługującego mu zarzutu osobistego, podnosząc zarzut przedawnienia nie została przekazana pozwanemu żadna wpłata. Całość kwoty została przekazana na depozyt sądowy. Mając na uwadze powyższą okoliczność, nie sposób podzielić argumentacji podniesionej w odpowiedzi na pozew że przedmiotowy tytuł wykonawczy został „skonsumowany” do kwoty 1.170,40 złotych i z uwagi na powyższe powództwo co do przedmiotowej kwoty winno zostać przez Sąd oddalone. Wierzyciel od dłużnika T. S. (1) nie wyegzekwował jakiegokolwiek kwoty. Argumentacja pozwanego, choć co do zasady prawidłowa w realiach niniejszej sprawy nie znajduje zastosowania.

Niezależnie od powyższego, w odpowiedzi na pozew pozwany (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego uznał powództwo ponad kwotę 1.170,40 złotych.

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60).

Sąd jest związany uznaniem pozwu przez pozwanego. Obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 k.p.c.) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem. Skutkiem uznania powództwa jest: pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem; wydanie wyroku uwzględniającego powództwo w zakresie objętym jego uznaniem.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwanego. Okoliczności sprawy w zakresie niezbędnym do oceny uznania, były bezsporne. W świetle powyższego Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. orzeczono jak w pkt.1 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego jako przegrywającego sprawę.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że strona powodowa wygrała proces w całości, co daje uzasadnioną podstawę dla zastosowania przez Sąd Rejonowy przepisu art. 98 k.p.c. jako uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w wyroku.

Nie zasługiwał na uwzględnienie wniosek pozwanego o nieobciążanie pozwanego kosztami procesu, przy uwzględnieniu treści art. 102 k.p.c.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem skorzystanie z art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i to do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępianie od generalnej zasady (art. 98 § 1 k.p.c.) obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (postanowienia SN z: 17 marca 2010 r., II CZ 105/09, niepubl., 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09, LEX 564753, 2 grudnia 2009 r., I CZ 92/09, niepubl., 18 października 2010 r., I PZ 15/10, niepubl., 2 czerwiec 2010 r., I PZ 2/10, niepubl., 11 luty 2010 r., I CZ 112/09, LEX nr 564753, 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07, LEX nr 621775).

Nie jest więc obowiązkiem sądu odstępowanie od zasady zwrotu kosztów, jeżeli nie dopatry się w sprawie szczególnie uzasadnionego przypadku (wyrok SN z 8 listopada 2001 r., II UKN 581/00 LEX nr 567859). Pozwany jest przedsiębiorcą korzystającym ze stałej obsługi prawnej. Pomimo tego, skierował przeciwko powodowi wniosek o wszczęcie egzekucji mając wiedzę, że roszczenia nim objęte były przedawnione. Dodatkowo pozwany mimo podniesionego zarzutu przedawnienia nie wniósł o umorzenie egzekucji przeciwko powodowi.

Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie normy art. 102 k.p.c. i o kosztach postępowania należnych od pozwanego na rzecz powoda orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. W sprawach bowiem, w których stosunki prawne mogą być ukształtowane jedynie za pośrednictwem wyroku, sąd może również nałożyć obowiązek zwrotu kosztów na uczestnika procesu, po którego stronie leży wyłączna przyczyna danego ukształtowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 1977 roku, sygn. akt II CZ 36/77; LEX numer 2152).

Z uwagi na powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.417 zł tytułem kosztów procesu, na które złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W punkcie 3 sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz. U. 2010 r. Nr 90, poz. 594, ze zmianami) obciążył pozwanego jako przegrywającego sprawę obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy, kwoty 970 zł tytułem zwrotu opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony.